

“DÜŞÜNCENİN EKOSU”

OCAK 2026

SAYI:01

“BAŞLANGIÇLAR”

“DÜŞÜNCENİN EKOSU”

Yazarlar

Beytullah Baki ŞAN	Betül COŞKUN
Berat YAZICI	M.R.B.
Adem AYAR	Muhittin KELEK
Sinan YÜCE	Hasret AHA
Nebi ŞAN	Berfin GÖKSU
Selçuk ÇİFÇİ	

Editörler: Adem AYAR-Sinan YÜCE

Mizanpaj: Berat YAZICI

Sosyal Medya: Beytullah Baki Şan

OCAK 2026	SAYI: 01
-----------	----------

Bir sonraki sayıya eser gönderimi için

İletişim

Mail: yankiifanzin@gmail.com

Instagram: @yankifanzinn

TAKDİM

İnsanın hayat akışına yön veren süreçlerden biri şüphesiz üniversite yıllarıdır. Bu yıllar, mesleki kazanımların elde edilmesi yanında hayata yönelik bakış açılarının kazanıldığı, kabiliyetlerin keşfedildiği ve zenginleştirildiği yıllar olma özelliğine sahiptir. Bu yıllarda kurulan arkadaşlıklar unutulmaz bir tadı bünyesinde barındırdığı gibi, gelecek yıllara ait gelişmelerin de emarelerini taşır. Bu yıllarda edinilen sosyal, kültürel ve entelektüel kabiliyet ve faaliyetler de ilerleyen yıllarda tekâmül ederek toplumsal kazanımlar olarak yankılanır.

Yankının ilk emaresi şüphesiz yansıdır. Bu itibarla yansı, potansiyelin kendini belli etmesi ve nüveler şeklinde tebellür etmesidir. Nitekim elinizdeki dergi de üniversiteli genç arkadaşlarımızın geleceğe yönelik beceri ve kabiliyetlerinin yansı olup, şimdiden geleceğe uzanan yankı şeklinde tebellür etmiştir.

Bu yankının amatör ruh ve eğlenceli bir platformda gerçekleştirilmesi magazin el bir fanatizme işaret eder. Burada fanatizm; Hakk'ın, doğrunun ve istikamet in düzlemi olmakla birlikte anlaşılır, sade ve sevimli bir üslup içerisinde i yinin ve güzelin yansı ve yankı kabiliyetini ortaya koyar.

Bu itibarla Hakk'ın sözcülüğüne sevimli bir üslupla yol arayışı sergileyen elinizdeki Yankı-Fanzin'in toplumumuzun geleceğine katkı sunması dileğiyle, emeği geçen arkadaşlarımızı tebrik eder, istifadesi bol okumalar dilerim.

Prof. Dr. Muharrem Akoğlu
Giresun İlahiyat Fakültesi Dekanı

ŞEYH GALİP

"Aşkın ve Ateşin Şairi"

"EY GÜL-İ RANA..!
ÖMRÜN BEŞ MEVSİMİ VAR: AŞK, HASRET,
YALNIZLIK, VUSLAT VE HÜZÜN.
SAHİ, SEN HANGİ MEVSİMDESİN?"

İÇİNDEKİLER

1

Yağmura Karışmış Yağmurum

Beytullah Baki ŞAN

3

İsabetli Olmasına Aldırmadığım Bir İhtimal Nâmesi!

MRB :)

4

Enkaz

Nebi ŞAN

5

Resim

Eda TIRYAKİOĞLU

6

Kozadan Hayata

Berat YAZICI

7

Gurbet

Sinan YÜCE

8

Kamıştan Gönüle Açılan Perdeler

Muhittin KELEK

9

Resim

Aleyna AKYOL

10

Başlamak

Selçuk ÇİFÇİ

11

Kendimden Kalanlar

Adem AYAR

12

Sende Kaybolmak

Betül COŞKUN

13

Ana Sen Otuz Yaşından Önce Kimdin?

Hasret AHA

15

Diye

Berfin GÖKSU

Beytullah Baki Şan

YAĞMURA KARIŞMIŞ YAĞMURUM

Vurmuyor suratıma memleketimin sıcak meltemi.
Gerçi vursa da ısıtmaz, vuslata yatak sermiş bedenimi.
"Yılanın sevmediği ot deliğinin dibinde çıkarmış,"
derdi ninem, ben sılaya düşmeden evvel.
Belki de ninem haklıydı; ne zamanki uzak kalsam gurbetten,
bana anne şefkatiyle kollarını açar, sarılırdı.

Bir kavak ağacı gibi sallanıyorum bu gurbet-i âlemde.
Yağmurun damlası, karın tanesi üşütmüyor
kimsesiz kalmış bankta yatan ıssız özlemimi.
"Yağ!" diye haykırıyorum gökyüzüne:
Yağ biraz daha, yağ!
Yağ ki baharda su kıtlığı çekmesin
yetimler toprağına ektiğim çiçeğim.
Biraz melankoli içeren bu metafor şiire olmazdı;
belki vuslat olmasaydı,
hiç olmazdı yağmura karışmış yağmurum.

YAĞMURA KARIŞMIŞ YAĞMURUM

Beytullah Baki Şan

Hicran yeşeriyor gönlümün baharlarında.
Ne zaman yeni başlangıçlara kalksam,
yaprak döküyor yetim toprağında büyümüş ceviz ağacım.
Belki sırtımda mühr-ü nübüvvet yok,
ama beni de taşıyor yavru yavru zindan geceler.
Hz. Ali'ye anlatsam, illa öğretirdi bir ilim, bir hikmet.
Her baharda yeniden var olmayı Gazze'den öğrenmek lazım.

Hifanur'la Süheyb'i arıyor gözlerim Arabistan sıcağında.
Bu mucize izdivaç gökyüzünde mi kıyıldı acaba?
Aşka uçan kanatları
nasıl aynı anda çırpınız,
diye sormak istiyorum onlara.
Gerçi uçmayı, aşkı
Gazze'deki kardeşlerim daha iyi bilir.

Kudüs'ümün üstünde uçan kuşlardan ne haber vardır?
Zeytin dalı taşıdıkları kanatlarında
mazlum kanı geçmedi mi?
"Annem!" diye ağlayan çocukların gözyaşı
temizlemez ümmetin günahını.

Yüzünü dön Hanzala
Ömer olup dağıtamadık adaleti dünyada
Gökyüzüne uçurduğun uçurtmaların ipine
Gurbeti yaşayan vuslatımızı assınlar

Kanadından ateş fışkıran ebabil,
yetim toprağına ektiğim bitkinin cevizini
Kudüs'üme götür.
Gerçi onlar daha iyi bilirler
her yok oluştan yeniden var olmayı,
her baharda yeniden yeşermeyi,
her ölümden yeniden doğmayı.
Onlar bizden daha iyi bilirler.

M.R.B.:)

İSABETLİ OLMASINA ALDIRMADIĞIM BİR İHTİMAL NÂMESİ!

Aciz ve küçük değil, yetkin ve büyük! Seni Seviyorum. Bir çift sözü önce çığırarak ama hemen uyutmak, sonra bırakmak, biraz dolanmak ve sevgiden utanmak. Bunca zaman susan, susayan okyanus? Bir vebal de burdan yaksan ya! Madem sitem etmiyorsun ters yüz olan zamana, hadi gri Bulut geri dön! Gözün değsin, değirmen rüzgarı vursun yüzüne ve tufan başlasın. Rüzgar gözlü kadın hep mi kaybolmalı? Rüzgar onu ve gözlerini hep mi götürmeli? Oysa rüzgarı bol yürek istemiştin gömülmek için? Tam da güneş doğarken, gözleri seni ararken hayali gömmek niye? Susmak bilmez uğultulara rağmen hasretin ayak sesini duyduğu, aynalarda öksüzce kırdığı, şarkılara yaslandığı ve çokça sığındığı çocukluk uykusu. Niçin kimsenin bilmediği yalnızlık hanı, niçin sessizliğin kolu kanadı ve niçin her bakışın serkeş mahkumu? Titrek kelebeklerin bekleyişinde bir çocuk mahcubiyeti ve kanayana basılan sigara izmariti.

Meslekte 30. yıl onuruna, M.R.B.'nin yazı ve şiirlerinden seçilmiş alıntılarla oluşturulmuş bir kolaj çalışmasıdır.

Şeb-i Arus 2025

3

Okuduklarım, yıkılmış memleketimin kalemime vurmuş cümleleridir.
Kim derdi ki bir memleket kurtulduğu ayda yıkılır?
Yetimler, öksüzler bağıra bağıra ağlar.
Bizimkisi ne can, ne canan, ne de mal mülk meselesi...

Bizimkisi enkaz altında kalmış bir memleket meselesi.
Kurban olam memleketimin her bir taşına, toprağına.
Sen söyle Teyfik, bir şey olur mu bu vatana?
Oturup isyan mı edeceğiz Allah aşkına?

Bilmezler mi derdi veren yaradan, dermanı ile koşar insana.
Beton altında kalan onca hayaller, ümitler...
Mahşere ertelendi bütün buluşmalar, kavuşmalar.
45 saniyede kayboldu yaşanan o güzel günler.

Söylesene Teyfik, bir ömür hep böyle harap mı geçer?
Dışarıda siren sesleri hiç susmuyor.
Memleketimiz göz göre göre elimizden kayıp gidiyor.
Temizler mi o kepçenin küreğı yıkılan hayallerimizi?

Kaldı beton altında memleketimin her bir köşesi.
Aklıma düştü memleketim oturup ağladım.
Elim varmasa da bir şey karaladım.
Şair olmasam da gördüğüm acıları anlattım.

Yetim kaldı memleketim koca kışın ortasında.
Memleketime bu saatten sonra bahar gelse ne olur?
Açsa gonca güller, yapılsa koca binalar gidenin yerini mi doldurur?
Bilmiyorum gönlüm bu acıya daha ne kadar dayanır.
Yüreğimin yangınını söndürmeye göz yaşlarım yetmedi Teyfik.

Eda Tiryakioğlu

RESİM

Bitişler her zaman bir sonu ifade etmez, bazen başlangıçların da habercisidir. Ağaçların yaprak dökmesi bir mevsimin bitişini diğer bir mevsimin ise başlangıcını ifade eder. Bir çiçeğin yere düşmesi onun sonunu gösterirken tohumunun toprakla tekrar can bulması yeni bir başlangıcın göstergesidir bir tırtıl misali. Yumurtadan çıkıp hayat bulan bir tırtıl yaşam döngüsünün ilk başlangıcını yapmıştır. Beslenmeye ve ileride yaşayacağı büyük bir değişime kendini hazırlayan tırtıl, birkaç zaman sonra koza örmeye başlar ve tırtıl halinin bitişi ile yeni bir başlangıca imza atar. Yeni bir yaşam döngüsüne giren bu canlı, artık bir koza örmüş ve kozanın içinde yeni yaşamı için hazırlıklara başlamıştır. Öncesinde yeryüzünde yürüyerek hayat süren tırtıl gökyüzünde âdeta bir kuş gibi uçmak için gerekli değişimleri kendisinin ördüğü bir ipeğin içinde yapmaktadır. Yeni hayatı için gerekli olacak eşsiz renk katmanları ile kanatlarını bu kozada oluşturur ve artık bu tırtıl kelebek olma yolundadır.

Semada uçmaya neredeyse hazır olan kelebek, gerekli olgunluğa geldiğinde kozasından çıkar ve kıvrık olan kanatlarına yeterli canlılık gelmesini bekler. Gelişimini tam manasıyla tamamladığında da artık gökyüzünü süslemek için yeni hayatına başlar. Tabii bu evrelerin gerçekleşmesi için tırtılın değişimi kabul etmesi gerekir. Her tırtıl kelebeğe dönüşemez çünkü dönüşmek için mevcut kabuğundan vazgeçmesi gerekir. Eğer değişimi kabul etmezse hayatını bir tırtıl olarak devam ettirir.

Bir tırtılın kelebek olma serüveni bizlere bitişlerin asla son olmadığını aksine yeni başlangıçlar olduğunu gösterir. Ancak bilinmelidir ki bitişlerin yeni başlangıçlara dönüşebilmesi için bunu kendimizin istemesi gerekmektedir. Değişimi kabullenemeyen biri hayatta daima bir tırtıl gibi sadece yürür ve böcek olarak kalırken değişimi kabul eden biri kelebek gibi gökyüzüne renkleriyle güzellik katar.

Bitişleri bir son değil yeni bir başlangıç olarak görmek ve değişimden korkmamak gerekir. Değişirseniz gökyüzüne renk olan bir kelebek misali sizler de hayata renk katan biri olursunuz ancak değişmezseniz yaprağın üzerinde sadece yaşamak için yemek yiyen bir tırtıl olarak kalırsınız.

Acının acısı bu zalim yurt,
Hasretin ilacı memleket olsun.
Bendeki özlem memlekete hasret,
Selamlar, sevgiler memleketten olsun.

Anamın gözleri kalmış yollarda,
Bekler yavrusunu balkonda.
Çile, keder hepsi onlarda,
Hayır duan annenden olsun.

Yurtta olana hasrettir vatan,
Anayı babayı çoktur unutan.
İster padişah ol, ister sultan,
Dostlara Giresun'dan selam olsun.

KAMIŞTAN GÖNÜLE AÇILAN PERDELER

Muhittin Kelek

Ney, üzerinde bulunan yedi deliği ile dinleyenlerin kalbine hitap eder gibi görünür ama esasında biz Neyzenler o yedi deliğe perdeler deriz ve bu perdeleri aralayıp gönül penceresinden bakmaya çalışırız. Bu sebepten ney, dinleyen için huzur, çalan için, manzarasında ırmaklar, gökler, maviler yeşiller dolu bir cihana, bir bir açtığı perdelerden bakmak demektir.

Bilinen en eski enstrüman olması da neyi eşsiz kılmaya yeter ama, dili, dini, ırkı, yaşı, cinsiyeti ne olursa olsun dinleyen herkesin kalbini göğsünden çıkarıp mayalı ekmek hamuru gibi avuçlarında yoğuruverir ney sesi.

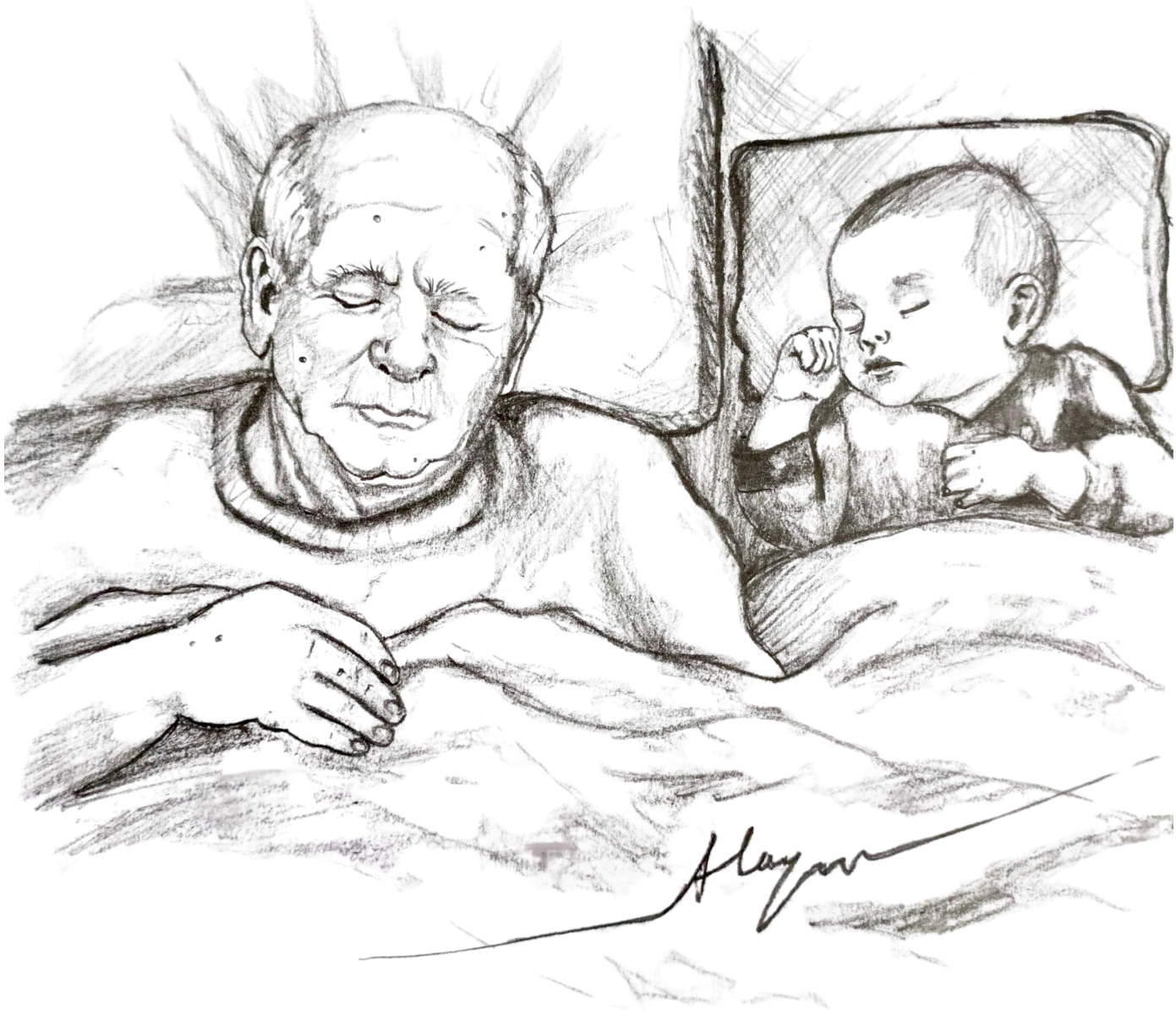
Kamışlar, sazlıkta uzun uzadıya salınır ömürleri yettiğinde. Biri gelir keser kargı kamışını, omzuna yüklenir. Öldürdüğü o can yeniden dirilene kadar büyük merhalelerden geçirir. Kurutur, doğrultur, temizler, soyar, yakar, deler, yağlar... Ta ki içinden ses yerine alevler çıkana dek.

Semazenlerin ve dahi dervişlerin sarığını yani mezar taşını temsilen siyah bir uç takılır en üstüne ve ona da tahmin edileceği üzere efsunlu ve eşsiz bir isim verilir o da Başpare. İnsanın ağzından çıkanlar çoğu zaman karşısındakini kavurur, yakar. Elbette sözlerinin ağırlığından, ney için de aynısı söylenebilir. İnsan nefesi ile neyin içini yakıp kavurur. Yıllar geçtikçe hem gerçekte hem mecazen kavruk bir ses gelir.

Velhasıl Ney için yazılacak kitaplar, şiirler, sözler hep aynı yere varır.

Aleyna Akyol

RESİM

Başlamak. Ne kadar büyük bir şey değil mi? Oysaki bir kaç heceden ibaret bir kelime ama ya o kelimeyi doldurabilmek, başladım diyebilmek? İşte madalyonun diğer yüzü tam burasıdır. Gelin biraz sohbet edelim...

Hepimiz hayatının bir döneminde birçok şey yapmak, öğrenmek istemiş, görmek istemiş; belki ömrünün yetmeyeceği hayaller kurmuşuzdur. Peki bizim gözümüzü korkutan, bizim dönmemizi sağlayan sizce nedir? Durun ben söyleyeyim, nasıl başlayacağımızı bilemememiz ve "ya yapamazsam" duygusudur. Bunun en temel nedeni ise doğru plan yapamamamız ve çevremizdir. Zira hayatta her şey bir kural ve düzen içinde seyrederken bizim nasıl herhangi bir işimiz kurlsız, plansız olur. Biz de bir işe çalışmaya başlamadan önce açık, ulaşılabilir hedefleri olan, kendi kapasitemizde özgün bir plan yapmalıyız. Aceleci olmamalı yaptığımız plana sadık kalmalıyız çünkü başarıya yalnız istikrarla ulaşılır.

İkinci etken olarak belirlediğimiz çevremiz konusuna gelelim. Nasıl bir ortamda bulunduğumuz oldukça önemlidir ki hemen her an olduğu gibi başta arkadaş ortamımız olmak üzere içinde bulunduğumuz her ortam şahsımızı, fikirlerimiz ve hedeflerimizi doğrudan ve dolaylı olarak etkilemektedir. Bu sebepten ötürü çevremizi iyi seçmeliyiz, nasıl olmak istiyorsak öyle kişilerle dostluk kurmalı, iletişimde olmalıyız. Zira gençlik dediğimiz nimeti olabilecek en iyi yolda harcamalı ve çevremizi de o yönde bizi yukarı taşıyacak kişilerden seçmeliyiz. Bir başka husus ise tam olarak işin aslen bizde bittiğidir. Çünkü ne olursa olsun inatla, başarıya aç olarak, ne istediğimizi, neyden vazgeçtiğimizi bilerek yola çıkmalıyız.

Necip Fazıl Kısakürek'in şu sözleri bu konuda çok manidardır.

*"Tereddüt edersen bacakların seni taşımaz.
Yürüyeceğim de, bas ve yürü!"*

Şüphesiz bu konuda edilecek sohbetler, yazılacak yazılar ve söylenecek sözler bitmek tükenmek bilmez. Ta ki başlayana kadar...

Geziniyorum baş başayım kendimle
İssız ,sessiz ve yalnız sokaklarda
Anlamsız kemiren düşünceler beynimde
Kovalıyor kaçamıyorum kendimden

Kesiliyor nefesim benden kaçarken
Ben bende değilim ki yoksa direnmem
Bir de bu yorgunluğun üstüne soğuk yel
Donuyor ciğerim ruhsuzum bişey hissetmem

Mutluluk heyecan istiyor benliğimden
Dedim, üzgünüm yitirdim eskiyi artık ben
Gözlerimle gördüm öldürdü birisi fakat
Faili hatırlamak istemediğim bir duayen

Kaldırdılar cenazemi öğleye müteakiben
Yokum musallada bu cenaze gıyaben
Arkamdan, umut dolu gözlerle bakıyor
çocukluğum..

Esen rüzgârdan kopan bir tomurcuktu ölüm
Toprağa düşüşü bir sonum değildi
Yeniden doğuyordum bitti dediğim yerden
Daha güçlüydüm, Daha umutlu
Ve adını henüz koyamadığım kadar yeni

SENDE KAYBOLMAK

Betül Coşkun

Çiçekler yeniden açmaya başladığı zaman,
ki bu bi önceki açmanın acısını taşıdığından tanırdım o acıyı.
Çünkü yokluğunda solan bu çiçeğin,
varlığıyla nasıl yeniden açmanın acısından tanırdım..
Anlayamazdım bu denli açmanın anlam taşımasına, solunca anladım.
Anladığım tek şey, acının sadece çiçekte yaşanmadığıydı.
Tanırdım, tanırdım çünkü insan zaten kendisiydi acının.
Ve kaybettikçe tanırdım kendimi,
çiçekler açtıkça biraz daha eksilirdim senden,
ve her bahar yeniden kaybolurdum.
Sâhi, ben seni kaybetmedim de,
seninle kendimi mi yitirdim?
ve ben her çiçekte, seni değil,
kendimi yitirdim yeniden.

Görmediğim tarafın suretime yansıyor bu yaşlarımda
ekin bitirdiğin tarlalar seni daha iyi tanıyor
gençliğinin hoyratlığı nerde kırıldı? Ne vakit?
Hangi sözüne kandın ilçenden kaçarken,
hangi bahçalarda yüzünü akıttın?
Ana sen otuz yaşından önce kimdin?
Karı göğsüne bastıran yüreksizlere itimadın sonsuz küçük bir çocukken,
kardeşini evlat bilen yüce gönlünle,
altın taslarla sunduğun bu heba olan ömründe hayat,
kaç kere ağlattı seni?

Yüzün eski bir fotoğrafta ne kadar güzel
sıcak havaların yaktığı beyaz tenindeki lekeler otuz yaşından önce de var mıydı?
Ruhunu sıkıştıran bu düzene başkaldıracak, yağmurlarda ıslanmana müsaade etmeyecektim!
Allah'ın en sevdiği adıyla istedim bunu
elimden geleni esirgemedim
koruyamadım arsız çayıtlardan
belki de tek vasmım babamın eline batan dikenleri çıkarmaktı.

ANA SEN OTUZ YAŞINDAN ÖNCE KİMDİN?

Hasret Aha

Sabah ezanını duyup ürkütürken günün başlangıcı
babamın gençlik resmi ilişti gözüme
tutup elinden saadeti vadettiğin bu adama cenneti müjdeleyen melekler gönderdiler
benimle gelen melekler kırgındı ben gördüm
nefesini kesmek istediğiniz bu canın kırgınlığı oldu o kırgınlık
o kırgınlık bana meleklerden kaldı.

Ana, sen otuz yaşından önce kimdin?
Saçlarının rengi neydi?
Yüreğinde hangi hayaller büyüyordu?
Düşlerine kavuştun mu geceler aydınlığı çağırırken?
Oyuncak bebeğine koyduğun isim neydi?
Aslında sen de herkes kadar kirlenmiştin bu kan kusturan dünyada
Annemi mi babamı mı daha çok severdin?
Dedemin atına hiç bindin mi?
Evimizin arkasındaki ağacı dikerken kaç yaşındaydın?
Kesilirken akıttığın gözyaşlarına dur diyecek kimsen yokken nasıl dayandın?

Gözlerin gülmüyor, içimde bir şeyleri kıpırdatmıyorsun
sürekli sorduğun yaşlandım mı sorusuna gençken ihtimal verir miydin?
Senin gençliğine şahit olsam bu ihtimali düşünemeyecek kadar büyülenirdim.
Hastalara yaptığın iğneleri kalplerine batırmak geçer miydi içinden,
yahut sarı ilaç dolu mide bulandırıcı o ampulü kırdıktan sonra boğazlarını kesmek ister miydin?
Bebeklerin sırtına sürdüğün bıçağın şifasını kimden duymuştun?
Otuz yaşından önce de yapar mıydın bunları?
Öldürme fırsatın olsa günahını da koymasalar defterine kimi silerdin yeryüzünden?

Bana her şeyi anlat sonra beni yeniden doğur
bu çapraşık dünyaya karşı savunmasız bırakma beni.
Bilmem gerekeni bildir,
sonra var beni yeniden doğur.

Kitaplara bakıyorum belki şifa olacak bir satır okur diye
Duvarlara bakıyorum dile gelip teselli verir diye
Kuşlara bakıyorum bi avunmalık haber getirir diye
İnsanların gözlerinin içine bakıyorum anlarlar diye
İnsanları güldürüyorum gönlüm güler diye
Dost ediniyorum acımı hafifletir diye
Gözyaşı döküyorum silen olur diye
Gözyaşımı siliyorum üzülürler diye
İnsanları affediyorum acılarım diner diye
Uyuyorum belki rüyamda Sevgili sav'i görürüm diye
Yaşıyorum belki mürşidim gelir diye
Dertleriyle içleniyorum benimle içlenirler diye
Yük alıyorum beni hafifletir diye
Bekliyorum yâr gelir diye
Dilim âh eder diye... diye..

“DÜŞÜNCENİN EKOSU”

Bir sonraki sayıya eser gönderimi için

İletişim

Mail: yankiifanzin@gmail.com

Instagram: @yankifanzinn

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere...

“
MADEMKİ BU DÜNYA BİLE YOK OLACAK BİR GÜN,
SEVGİNİN BİTMESİNE İNSAN NEDEN ÜZÜLSÜN?
AŞK MI KADERİ KOVALAR KADER Mİ AŞKI,
DAHA KİMSELER ÇÖZEMEDİ BU BİLMECEYİ.

-WILLIAM SHAKESPEARE-

”

/@yankifanzinn

yankiifanzin@gmail.com

Fiyat: 50₺